

властитъ тѣмъ омразнитъ личности. Прѣдателство сѫ извѣршили Старо-загорскитѣ първенци, като противници на въстанието, а не юношитѣ — въстаници, които отъ неопитностъ да се държатъ прѣдъ сѫдебното дирение сѫ казали, каквото сѫ знаели по дѣлото. „Слабостъ“, „нетактичностъ“ и „прѣдателство“ сѫ различни понятия, но автора е слабъ въ логиката, та постоянно ги смѣсва.

По злата си сѫдба братя Жекови, Георги и Михаилъ — изгарянието имъ въ плѣвника на Андроника въ село Ялхово — заслужватъ вниманието на нашите живописци. Такива сцени се срѣщатъ само въ историята на Българското политическо възраждане!

На стр. 269 — 275 автора расказва за движението на Червено-водската бунтовническа чета отъ Русчюкъ до Горнѣ Орѣховица. Въ редоветѣ на тая бунтовническа чета се намиралъ и А. Узуновъ, 20 годишънъ младежъ — Узуновъ, който прѣзъ 1885 год. въ врѣме на Срѣбско-българската война храбро запити Видинската крѣпостъ отъ братята сѣрби. Гробъ на Майоръ Узуновъ се намира при гроба на Майоръ Олимпи Пановъ подъ русчушката „ялдѣзъ-табия“.

Споредъ расказванието на З. Сгояновъ ето какъ се е извѣршило прѣдателството надъ бунтовническата чета. (ст. 271—273):

„До като четицата цалувала байракътъ, до като сичките млади юнаци плачели като дѣтца, не отъ страхъ или отъ скѣрбъ, че имъ е мило за живота; но просто, ей така, че сичките били идеални и благородни души, не били омирисаны и осквернени отъ калното блато, което са нарича „благоразумие“, вѣрноподданически чувства“, „гечинmekъ“ и пр. ненадѣйно и нечакано, тие били прободени, не отъ турскиятъ ятаганъ, не отъ черкезката кѣма, но отъ архиерейскиятъ златокованъ жезъл на негово високопрѣосвященство свѧти Даростолочервенски митрополитъ Григорий, който взель ролята на гнусенъ шпионинъ спрямо червеноводските юнаци.

Работата била така.

Въ надвечерието, когато се тѣжмила да излѣзи черноводската четица, единъ старъ бѣлгаринъ отъ сѫщото село, като билъ въ градътъ, отбилъ са и въ домътъ на отца Арнаудова Икономъ въ гр. Русе. Отъ дума на дума, дошло редъ и до работите на възстанието.